HebrewBooks.org ©Moznaim Publishers. No commercial use allowed.

משום דהוי תרומת הדשן ובגדי כהונה [א]שני כתובין הבאין כאחד וכל שני כתובין הבאין כאחד אין מלמדין [ב]הניחא לרבנן דאמרי [1]והניחם שם מלמד שטעונין גניזה אלא לרבי דוסא דאמר בגדי כהונה ראוין הן לכהן הדיוט מאי איכא למימר משום דהוי תרומת הדשן ועגלה ערופה שני כתובין הבאין כאחד וכל שני כתובין הבאין כאחד אין מלמדין הניחא למ"ד אין מלמדין אלא למ"ד מלמדין מאי איכא למימר תרי מיעוטי כתיבי [2]ושמו [3]הערופה [ג]והני תלתי קראי בדם ל"ל חד למעוטי [א]מנותר וחד למעוטי [ב]מטומאה אבל מפיגול לא צריך למעוטי קרא [ד]דתנן [ג]כל שיש לו מתירין בין לאדם בין למזבח חייבין עליו משום פיגול ודם עצמו מתיר הוא:

מתני' כל [ה]מעשה יוה"כ האמור על הסדר אם הקדים מעשה לחבירו לא עשה כלום [ד]הקדים דם השעיר לדם הפר יחזור ויזה מדם השעיר לאחר דם הפר [ה]ואם עד שלא גמר את המתנות שבפנים נשפך הדם יביא דם אחר ויחזור בתחילה מבפנים וכן בהיכל וכן במזבח הזהב שכולן כפרה בפני עצמן רבי אלעזר ור"ש אומרים [ו]ממקום שפסק משם הוא מתחיל:

גמ' ת"ר [ז]כל מעשה יוה"כ האמור על הסדר אם הקדים מעשה לחבירו לא עשה כלום א"ר יהודה [ח]אימתי בדברים הנעשין בבגדי לבן מבפנים אבל דברים הנעשין בבגדי לבן מבחוץ אם הקדים מעשה לחבירו מה שעשה עשוי רבי נחמיה אומר בד"א בדברים הנעשים בבגדי לבן בין מבפנים בין מבחוץ אבל בדברים הנעשים בבגדי זהב מבחוץ מה שעשה עשוי אמר ר' יוחנן ושניהם מקרא אחד דרשו [4]והיתה זאת לכם לחוקת עולם אחת בשנה

רבי

רש"י

ובגדי כהונה. ארבעה בגדי לבן דכ"ג ביום הכפורים דכתיב בהו והניחם שם (ויקרא טז): **ראוין הן לכהן הדיוט.** וקיימא לן [ט] בגדי כהונה אין בהן מעילה מפני שלא ניתנה תורה למלאכי השרת שיהו זריזין לפושטן מיד: **עגלה ערופה.** כתיב בה שם שם תהא גניזתה: **הערופה.** זו ולא אחרת: **תלתא קראי כתיבי.** לכם לכפר הוא: **חד למעוטי מנותר.** שאם אכל דם נותר בשוגג אינו חייב אלא אחת משום דם וכן אם אכל דם קדשים בטומאת הגוף שהיא בכרת בכולן אינו חייב אלא אחת משום דם וכן אם שגג בדם והזיד באחת מאלו פטור מכרת: **אבל מפיגול לא צריך למעוטי.** שאם אכל דם מקרבן פיגול ממילתא אחריתי נפקא לן דפטור מכרת דפיגול: **בין לאדם בין למזבח.** שאחרים מתירין אותן או לאכילת אדם כגון בשר קדשים הנאכל שתלוי בזריקת הדם שכל זמן שלא נזרק אסור באכילה כדכתיב ודם זבחיך ישפך (דברים יב) והדר והבשר תאכל או מתירין למזבח כגון אימורין שזריקת הדם מכשרתן למזבח כדכתיב (ויקרא יז) וזרק הכהן את הדם על מזבח ה' והדר והקטיר החלב לריח ניחוח חייבין עליו משום פיגול אם אכל מהן מקרבן מפוגל חייב כרת דכתיב (שם ז) והנפש האוכלת ממנו עונה תשא אבל מתיר את אחרים כגון הדם והקומץ אין חייבין עליו משום פיגול דגמרינן משלמים דפיגול בשלמים כתיב ושלמים יש להן מתירין למזבח ומתירין לאדם שהדם מתיר את אימוריהן למזבח ובשרם לאכילה: **מתני' האמורין על הסדר.** במשנתנו: **וכן בהיכל.** נתן מקצת מתנות על הפרוכת ונשפך הדם יביא פר אחר ויתחיל מתנות הפרוכת ואין צריך לחזור ולהתחיל בכפורת: **שכולן כפרה בפני עצמן.** לפיכך כפרה שנגמרה נגמרה: **ממקום שפסק.** ואפילו לא נגמרה אותה כפרה אין צריך לחזור וליתן מה שנתן: **גמ' מבפנים.** לפני ולפנים: **בבגדי לבן מבחוץ.** כגון הגרלה וידוי ושפיכת שירים וכל מתנות הפרוכת ומזבח הזהב אם הקדים להן דבר מאוחר אין אלו מעכבין עליו לפוסלו אבל בשחיטה ובחפינה מודה הוא דלורך פנים כפנים דמי: **בבגדי זהב מבחוץ.** כגון אילו ואיל העם שהקדים להן הוצאת כף ומחתה אין מעכבין עליו לפסול: **אחת בשנה.** אלמא כי כתיב חוקה לעיכובא אאחת בשנה כתיב:

רבי

תוספות

משום דהוי להו תרומת הדשן ובגדי כהונה כו'. ובמעילה פרק ולד חטאת (דף יא:) קאמר משום דהוו תרומת הדשן ואיברי שעיר המשתלח וכו' ופריך הניחא למאן דאמר אין נהנין אלא למאן דאמר נהנין מאי איכא למימר:

אלא למאן דאמר מלמדין מאי איכא למימר. הוה מצי לשנויי דמאן דאמר מלמדין סבר לה כרבנן דרבי דוסא דהוו להו השתא שלשה כתובין אלא בעי לשנויי אפי' אם תמצא לומר דסבר כרבי דוסא: **תרי** מיעוטי כתיבי. בחד הוה סגי וכן בסוף פרק כל הבשר (חולין דף קיג:) גבי עזים העזים וצ"ל דאי לא כתיב אלא חד מיעוטא ה"א נהי דאי לא כתיב מיעוטא לא ממעטינן מידי דשני כתובין הבאין כאחד מלמדין מכל מקום השתא דכתיב מיעוטא בחד מינייהו הוו להו שלשה כתובין הבאין כאחד ונהי דשלשה כתובין אין מלמדין הני מילי כי לא כתיבי בחד דוכתא אבל הכא דתרי מינייהו כתיבי בחד דוכתא הוה ליה מיעוט אחר מיעוט ואין מיעוט אחר מיעוט אלא לרבות להכי איצטריך אידך מיעוטא ואין להקשות היכי הוה ס"ד לומר אין מיעוט אחר מיעוט אלא לרבות דא"כ לישתוק מינייהו לגמרי ומהיכא תיתי למעוטי דאיצטריך מיעוט אחר מיעוט לרבות י"ל הא לא קשיא דבכל דוכתא דאיצטריך מיעוט אחר מיעוט מקשה רבינו שמואל כך ומתרץ דשמא הוה ממעטי' מכח שום דרשה או ק"ו או בנין אב להכי איצטריך מיעוט אחר מיעוט לרבות כן יש לתרץ כמו כן בכאן וזה אין להקשות אי דרשי ליה למיעוט אחר מיעוט אידך קרא שלישי למאי אתא די"ל כמו פרשה שנאמרה ונשנית תדע דלדידהו כיון דסבירא להו שני כתובין הבאין כאחד מלמדין היכא דליכא אלא שני כתובים כתוב שני למאי איצטריך אלא ע"כ י"ל כדפרישית אי נמי אי לא כתיב שלישי לא הוה דרשינן להו הנך תרי למיעוט אחר מיעוט דאי לא כתיב אלא תרומת הדשן ומיעוט שלה תרומת הדשן לאו מיעוטא הוא אבל השתא מכח דכתיב עגלה ערופה דהשתא הוו להו שלשה כתובין הוה ליה כל חד כמו מיעוט והוה ליה תרומת הדשן ומיעוט שלה כמו מיעוט אחר מיעוט): **חד** למעוטי מנותר וחד למעוטי מטומאה. תימה דבחד קרא סגי למעוטי תרוייהו דכיון דאימעיט חד מינייהו ילפינן אידך מיניה בג"ש דחילול כדילפינן להו מהדדי בפרק בית שמאי (זבחים דף מה.) גבי קדשי נכרים ולי קשה דלא הוה צריך קרא לא לנותר ולא לטומאה דכיון דפיגול לא צריך קרא דהוה ליה דבר שאין לו מתירין ניתו בק"ו ומה פיגול שהוא בקבועה ובידיעה אחת ולא הותר מכללו אינו חייב עליו טומאה שהיא בעולה ויורד ובשתי ידיעות דוקא והותר מכללו לא כל שכן וכיון דנפקא לן טומאה בקל וחומר מפיגול הדר ילפינן נותר בחילול חילול דדבר הלמד בק"ו חוזר ומלמד בג"ש כדאיתא בפרק איזהו מקומן (שם דף נ:) ונראה לי דלא"ג דעביד גמרא קל וחומר זה לפטור בדבר שאין לו מתירין משום טומאה קל וחומר פריכא הוא דאיכא למיפרך מה לפיגול שאינו נוהג לאחר זריקה ושאין פסולו בגופו אלא במחשבה בעלמא ושאינו מטמא תאמר בטומאה דשייכא אפילו לאחר זריקה ופסולו בגופו ושכן מטמאה והא דעביד התם האי קל וחומר עיקרו אג"ש סמיך דמצי למילף חילול חילול מנותר ונותר עון עון מפיגול והא דיליף לה מק"ו ולא קאמר בהדיא מג"ש י"ל משום דס"ד למילף בע"א מהיקישא דאיתקשו אכילת קודש בטומאה לשימוש בטומאה בקרא דוינזרו כמו שפירש ר"י שם בריש פ"ב דזבחים (דף טו: ד"ה אלא) וסד"א כי היכי דעיקר שימוש בטומאה הוי אף בדבר שאין לו מתירין הכי נמי אכילת קודש בטומאה ולא"ג דג"ש עדיפא שאני הכא כיון דהיקש לא איצטריך למילי אחריני וג"ש איצטריך למילי אחריני היקישא עדיפא ולהכי קאמר קל וחומר דכיון דפיגול חמור בכמה עניינים ואינו חייב אלא בדברים שיש לו מתירין א"כ מיסתברא למיגמר טומאה מיניה בג"ש ולא נידרוש היקישא כלל דאינו כל כך היקש גמור כיון שלא הוזכרו בהדיא בקרא דוינזרו אכילה ושימוש אבל הא קשיא לי מאי איצטריך למימר אבל פיגול לא צריך קרא משום דהוה ליה דבר שאין לו מתירין לימא דלא צריך קרא משום דגמר עון עון מנותר אלא [י] [י"ל] דגזירה שוה דעון עון וחילול חילול לא ניתנה אלא למאי דכתיב בהדיא אבל הני דרשות דלכם והוא לכפר לא משמע אלא לאפוקינהו ממעילה והא דדרשינן מינייהו נותר וטומאה היינו באם אינו ענין למעילה וכיון דלא נפקי אלא באם אינו ענין לא גמרינן מינייהו בגזירה שוה:

תנא

מסורת הש"ס

א) [קידושין כד. וש"נ], ב) [לעיל יב: כד.] פסחים כו. חולין קיז. כריתות ו. מעילה יא: זבחים מו., ג) [זבחים שם חולין קיז:], ד) זבחים מג. [וש"נ], ה) סנהדרין מט:, ו) זבחים מב. קי:, ז) [לעיל לט: זבחים מ.], ח) [תוספ' פ"ג ה"ד], ט) [קידושין נד.], י) [וע' תוס' פסחים כו. ד"ה כתיב ותוס' מעילה יא. ד"ה תרי כתבו תירוצים אחרים אבל בחולין קיג: ד"ה עזים וקיז: ד"ה תרי ובזבחים מו. ד"ה הניחו בתימא דבחד מיעוטא סגי], כ) רש"א,

◆

תורה אור השלם

1. וּבָא אַהֲרֹן אֶל אֹהֶל מוֹעֵד וּפָשַׁט אֶת בִּגְדֵי הַבָּד אֲשֶׁר לָבַשׁ בְּבֹאוֹ אֶל הַקֹּדֶשׁ וְהִנִּיחָם שָׁם: ויקרא טז כג
2. וְלָבַשׁ הַכֹּהֵן מִדּוֹ בַד וּמִכְנְסֵי בַד יִלְבַּשׁ עַל בְּשָׂרוֹ וְהֵרִים אֶת הַדֶּשֶׁן אֲשֶׁר תֹּאכַל הָאֵשׁ אֶת הָעֹלָה עַל הַמִּזְבֵּחַ וְשָׂמוֹ אֵצֶל הַמִּזְבֵּחַ: ויקרא ו ג
3. וְכֹל זִקְנֵי הָעִיר הַהִוא הַקְּרֹבִים אֶל הֶחָלָל יִרְחֲצוּ אֶת יְדֵיהֶם עַל הָעֶגְלָה הָעֲרוּפָה בַנָּחַל: דברים כא ו
4. וְהָיְתָה זֹּאת לָכֶם לְחֻקַּת עוֹלָם לְכַפֵּר עַל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מִכָּל חַטֹּאתָם אַחַת בַּשָּׁנָה וַיַּעַשׂ כַּאֲשֶׁר צִוָּה יְיָ אֶת מֹשֶׁה: ויקרא טז לד

◆

גליון הש"ס

מתני' הקדים דם השעיר. עיין מנחות דף ה ע"א תוס' ד"ה ואי אין מחוסר זמן: **גמ'** אם הקדים מעשה לחבירו. עיין סוטה דף י"ז ע"ב תוס' ד"ה קודם שתקבל:

◆

מוסף רש"י

הובא בסוף המסכת

◆

תוס' ישנים

משום דהוו תרומת הדשן ובגדי כהונה כו'. בפרק ולד חטאת [מעילה יא, א] קאמר תרומת הדשן ושעיר המשתלח שני כתובים ופריך הניחא למאן דאמר [אין] נהנין מאיברין אלא למאן דאמר (אין) נהנין מאי איכא למימר, אלא תרומת הדשן ובגדי כהונה כו'. וכאן לא חש להאריך. הא דלא חשיב הכא שחוטה דצפרי מצורע שאסורה לפי שאין זה קדשים אלא מעשה חוץ אבל שעיר המשתלח נקדש בפנים. ועגלה ערופה אע"פ שמעשיה חוץ כתיב בה כפרה כקדשים. מ"ר. ועגלה ערופה. פי' רש"י דערופה אסורה בהנאה דכתיב וערפו שם שם תהא קבורתה, (ואמנם) [ואיתא] הסיא [דרשה] בפ"ק דכריתות [ו, א]. אך תימה לה"ר (אלעזר) [אלחנן] למה לי הך דרשא תיפוק לי דכפרה כתיב בה כקדשים, ומינה ילפינן בע"ז פרק אין מעמידין [כט, ב] איסור הנאה במת דכתיב שם שם מעגלה ערופה. ותימה דתרווייהו צריכי דמשם שמעינן קבורה אבל לא איסור הנאה הילכך כתיב בה כפרה, ואי כתיב בה כפרה לא ידעינן קבורה. וא"ת למאן דאמר עגלה ערופה אינה אסורה מחיים למה לי קרא דוערפו שם לומר שאסורה אחר שנעשית מצותה תיפוק [לי] דכפרה כתיב בה, ולמאי אתא אם לא לאוסרה אחר עריפה. ופי' ה"ר אלחנן דאיהו לית ליה הך דוערפו שם, ותדע דאיכא לאקשויי למאן דאית ליה בפרק בתרא דכריתות [כד, ב] דעגלה ערופה אינה אסורה אלא אחר עריפה, מאי האי דקאמר דעגלה ערופה הויא דבר שנעשית מצותה ומועלין בה, והלא אין עיקר איסורה אלא לאחר עריפה, אלא ש"מ דהך סוגיא ליתא למאן דלא אסר ליה מחיים. ועל הא דמסיק משום דהוו תרומת הדשן ועגלה ערופה שני כתובים הבאין כאחד הוה מצי למיפרך דלמאן דלא אסר ליה מחיים מאי איכא למימר, אלא דהוה מצי לשנויי דאיהו הוה אמר תרומת הדשן ובגדי כהונה, ולא חש להאריך. ול"נ דמכפרה דכתיב בה כקדשים לא הוה אסרינן לה אלא אחר עריפה, אבל אחר קבורה שנגמר בה עשייתה לא אסרינן לה בהנאה אע"פ שטעונה קבורה, דהא מת נמי טעון קבורה ואינו אסור אי לא ילפינן שם שם. ועוד מצינן למימר דההוא דריש מקרא (דכפרה) [דוערפו שם וכפרה] דכתיב בה (דעריפתה) [לעריפתה] אינה אלא ביום [אתי], כדדרשינן בסוף פ"ב דמגילה [כא, א]. וא"ת למאי דפרישית [לעיל] דלא הוה אסרינן עגלה ערופה משם תהא קבורתה והא אמרינן בס"פ בתרא דע"ז [סב, ב] גבי (הנהו חיטי דנפל עליה יין נסך) [ההוא גברא דיהבו ליה חיטי באגריה] ופריך וליקברינהו [בעינייהו] מי לא תנן אחד עץ שנתלה כו' משמע מאחר שטעונין קבורה אסורין בהנאה, וא"כ הכא נמי מאחר שטעונה קבורה עגלה ערופה ממילא דאסורה בהנאה. וי"ל דשאני התם דאיתקשו למת מקבור תקברנו, וכן ע"ז שטעונה גניזה דרשינן ליה בע"ז פרק רבי ישמעאל [נב, ב] מושם בסתר, והיינו נמי איסור הנאה. והא דקאמר בפ"ק דכריתות וערפו שם מלמד שטעונה גניזה (כמו) [לאו] משום דמשם שמעינן איסור הנאה (כדפרישית אלא לפי) [אלא כדפריך ולפי] האמת נקט שאסורה בהנאה. מ"ר. וא"ת אמאי לא דרשינן שם שם מעגלה ערופה ויטענו גניזה בגדי כהונה לר' דוסא. י"ל דג"ש אינה אלא משום מיתה בעלמא דעריפה ומיתה חדא. אי

עין משפט נר מצוה

פז א ב מיי' פי"ח מהל' פסולי המוקדשין הלכה יז:

פח ג שם הלכה ז:

פט ד מיי' פ"ה מהל' עבודת יוה"כ הל' ד:

צ ה שם הלכה ה:

צא ו שם הלכה א:

◆

רבינו חננאל

ושנינן שני תרומת הדשן משום דהויא היא ובגדי כהונה שני כתובים הבאים כאחד. פי' הכא כתיב ושמו אצל המזבח, ובבגדי כהונה כתיב והניחם שם. וכיון דאשכחנן בתרווייהו כתוב גניזה, לא גמרינן מינייהו, דקיימא לן דכל שני כתובין הבאין כאחד אין מלמדין, שהיה לו לכתוב באחד וללמד השיני ממנו, שכן התורה נדרשת, וכיון שכתובה עוד פעם אחרת, גילה לנו שזה הדין באילו בלבד הוא בזולתם. ודחינן כי בגדי כהונה לר' דוסא אין טעונין גניזה. ואוקימנא עגלה ערופה במקומם, שנאמר וערפו שם את העגלה וגו'. ולמאן דאמר מלמדין מאי איכא למימר. כלומר קשיא לר' יוחנן. ופריק [תרי] מיעוטי כתיבי, ואינך יכול ללמד מהם. בתרומת הדשן כתיב ושמו, זו אפי' נעשית מצותה בקדושתה קיימא ומועלין בה ולא זולתה, וכן הערופה כמותה, זו ולא זולתה. והני ג' קראי בדם, לכם ולכפר והוא, חד למעוטי מנותר שאין דין נותר בדם, ולא דין מעילה, ולא דין טומאה, כמו בשר קדשים וחלבם. אבל שאין בו דין פיגול אין צריך קרא למעוטי דהא תנן כל שיש לו מתירין בין לאדם בין למזבח חייבין עליו משום פיגול. פי' מתירין, בשר הקדש לאדם והחלב למזבח, כי אין מותרין הבשר והחלב עד שיזרק הדם. אבל הדם הוא מתיר ואין אחרים מתירין אותו. מתני' כל מעשה יום הכפורים כו'. ת"ר כל מעשה יום הכפורים האמור על הסדר אם הקדים מעשה לחבירו לא עשה כלום. פי' אם שינה מן הסדר שכתוב בתורה והקדים המאוחר לא עשה כלום. אמר ר' יהודה במה דברים אמורים בדברים הנעשין בבגדי לבן לפני ולפנים, אבל דברים הנעשים בבגדי לבן בחוץ כגון שחיטה והגורל וכיוצא בהן ואפי' בהיכל מה שעשה עשוי. א"ר נחמיה במה דברים אמורים בדברים הנעשים בבגדי לבן בין בחוץ בין בפנים. אבל הנעשים בבגדי זהב אם הקדים מעשה לחבירו מה שעשה עשוי. א"ר יוחנן ושניהן מקרא אחד דרשו והיתה זאת לכם לחוקת עולם לכפר על בני ישראל אחת בשנה.

◆

תוס' ישנים (המשך)

נמי ההוא שם דבגדי כהונה אינו מופנה, ואמרינן בפ' המפלת [נדה כב, ב] דשבקינן מופנה מלד אחד ועבדינן ג"ש ממופנה משני לדדין. אי נמי ההיא דעגלה אינו מופנה, ואינו מופנה אלא ההוא דמת גרידא. מ"ר. ועגלה ערופה [שני] כתובים כו'. לאו במעילה כי לא מצינו דשייכא מעילה בעגלה ערופה, [אלא] איסור הנאה מן התורה קאמר. [ו]אפילו היה שם מעילה ממש לא תיקשי דנילף במת נמי משם שם מעגלה, דבמת לא שייכא (מה) [ביה] מעילה שאינו הקדש. הקשה ה"ר אלחנן דאמאי לא חשיב נמי ההוא דפ"ק דכריתות [ז, א] דתני רב חנניה כהן גדול שנטל משמן המשחה שעל ראשו ונתן על בני מעיו חייב שנאמר על בשר אדם לא ייסך, אלמא אע"פ שנעשית מצותו מועלין בו, ואמאי לא חשיב ליה הכא ג' כתובים. ואומר רבינו דלעולם אין נעשית מצותו עד שיתייבש השמן המשחה שעל ראשו. ולי נראה דלא מצינו למימר הכי, דהא רבי (יוחנן) [יהודה] הוא דאית ליה בפרק ד' מיתות דסנהדרין [סז, ב] דשני כתובים מלמדין ואית ליה בפ"ק דכריתות נמי דסך לכהנים ולמלכים פטור משום דלא הוו זרים מעיקרא, וא"כ אע"פ שכהן גדול [ש]סך אחד משמן המשחה שעל ראשו שחייב אע"פ שנעשית מצותו, מ"מ לא הוו ג' כתובים הבאין כאחד דאיכא למיפרך שזה [ה]איסור אינו שוה בכל שאם נמשחו ממנו מלך וכהן גדול פטורין. וכי תימה לכתוב האי וכ"ש תרומת הדשן ועגלה ערופה איכא למיפרך מה לשמן המשחה שכן חייב כרת. הניחא למאן דאמר כו'. והוה מצי לשנויי דסבירא ליה כרבנן ור' דוסא, אלא לכולי עלמא בעי לשנויי. תרי מיעוטי כתיבי. אבל מחד מיעוטא לא הוי ממעטי. והכי איתא נמי בפרק כל הבשר [חולין קיג, ב] גבי בשר בחלב כל מקום שנאמר בתורה [גדי סתם] אפילו פרה ורחל משמע, וקאמר תרי מיעוטי כתיבי עזים העזים, וכן בקידושין פרק (האומר) [האיש מקדש] [נח, א] גבי ע"ז ושביעית דתופסין (ומיהו) [דמיהן] איכא תרי מיעוטי דמחד מיעוטא לא הוה ממעט בעלמא. ומיהו בע"ז פרק ר' ישמעאל [נד, ב] לא מייתי התם אלא חד מיעוטא לפי שלא הוה צריך אלא להוציא מאותו שדורש שם הוא ולא חליפי חליפין ואותו סובר דלהא לא איצטריך אלא למימר דלא ילפינן מע"ז ושביעית תפיסת דמים בשאר [דוכתי], אבל לעולם תרי מיעוטי צריך, וכן (בפ"ק) [בפ"ב] דקידושין [מג, א] גבי טביחה ומכירה. מ"ר. (הכא כתיב) [ושמו] הערופה. בפ"ק דחולין [כד, א] דריש טובא